

(Publicat a la revista *Catalunya* òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i Balears, número 158, febrer de 2014, pàgines 24 i 25)

Per a què serveix el nacionalisme?

A les Facultats de Ciències Polítiques s'estudiarà com modèlica la deriva independentista de Convergència i Unió (CiU), durant el període 2012-2013. Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya, ha traspassat totes les línies vermelles de la prudència, la manipulació i el "bon govern", si és que això existeix o ha existit mai.

Un govern autonòmic, caracteritzat per les seves ferotges retallades a la sanitat pública, a l'educació pública i als serveis socials, que havia rebaixat els salaris dels funcionaris i les ajudes per dependència, que es vanagloriava de fer aquests ajustaments anteriorment i en major profunditat que el govern de Madrid, i que convertia tals atacs contra els treballadors i el poble català en una política orientada a la privatització de l'ensenyament i de la sanitat, amb l'objectiu precís de convertir en negoci privat el que fins llavors havien estat serveis públics fonamentals, estava destinat a obtenir un profund rebuig popular i una gran patcada electoral.

Un govern autonòmic, marcat per diversos processos judicials, sempiternament pendents, tothom sospita per què, omertà mitjançant i màfia operant. Com el del quatre per cent, repartit per Millet en un un i mig per la seva butxaca i un dos i mig per als seus protectors. Com el de la corrupció i atracament sistemàtic als hospitals de Lloret i altres de Girona, que ha acabat amb el processament dels redactors de la revista que va denunciar aquests excessos. Com l'escàndol de les concessions de les llicències d'ITV al millor postor, fora de concurs públic, pel que està encausat Oriol Pujol. Es tracta d'un llarg etcètera de casos judicials, a qual més greu, que han tingut la virtut de desvetllar l'existència d'una corrupció sistemàtica i estructural d'aquest govern autonòmic, tan greu com la generalitzada i impune corrupció existent a tot Espanya.

Aquest govern, incapaç d'afrontar els problemes reals de l'economia i la societat, que a més apuntava cap a una pronunciada deriva feixista per la brutal repressió del malestar ciutadà al carrer, amb la posada en joc de grups policials de provocadors entre els manifestants pacífics, amb l'ús de pilotes de goma amb diversos lesionats de gravetat i les habituals pallisses indiscriminades en els centres de detenció, de vagades amb el resultat de mort, estava destinat a ser derrotat a les urnes, per la seva manifesta incompetència.

Però milió i mig de persones, sàviament dirigides, pasturades i canalitzades, es van manifestar l'11 de setembre de 2012 a Barcelona, a favor que Catalunya "tingui un Estat propi dins d'Europa". Aquest esdeveniment ha estat enfocat des de molt diferents lectures, totes elles falses: És viable la independència de Catalunya? Viuran millor els catalans amb la independència? És cert que Catalunya aporta més a Espanya del que rep d'aquesta? Caldria passar a un Estat federal?

El dia 11 de setembre de 2012 vam veure Felip Puig, conseller d'Interior de la Generalitat, impulsor d'una desmesurada i brutal repressió contra les manifestacions massives de protesta contra les retallades, l'any anterior, com desfilava envoltat amistosament de les seves víctimes: joves, aturats o precaris. Vam veure a 9 dels 11 consellers d'un govern, que ha estat pioner en aplicar cruels retallades en sanitat i educació, rebaixes en els sous dels funcionaris de la Generalitat i bestial supressió o disminució de les ajudes per dependència, caminar braç a braç amb les seves víctimes: els menyspreats i maltractats mestres i estudiants, els funcionaris sense paga extra, les infermeres o metges que han perdut més del trenta per cent dels seus salaris, o els usuaris que havien de pagar un euro cada cop que anaven a la consulta (taxa que no s'aplicava a

la resta de l'Estat espanyol, excepte Madrid). Vam veure a patrons, policies, capellans, polítics, líders sindicals i altres vampirs, compartir carrer amb les seves víctimes: aturats, treballadors, jubilats, dependents, immigrants ... Una atmosfera de UNIÓ NACIONAL va presidir la concentració. El Capital es va fer acompanyar per les seves víctimes, convertint-les en babaus útils dels seus objectius egoistes, elitistes i nacionalistes. El capital: Aquest sí que no té pàtria, i és internacional i internacionalista!

Crisi, retallades i atac a les condicions de vida dels treballadors desapareixen del panorama polític i electoral català, engolits per buides i estúpides discussions entre el novíssim i eixelebrat independentisme català i el ranci centralisme de la Meseta, impregnat fins al moll de l'os de l'obsolet ideari de l'assignatura franquista de la FEN (Formación del Espíritu Nacional), que produeix urticària a la perifèria de les Espanyes.

És possible que una part important dels assistents a la manifestació de l'11 de setembre del 2012 no compartís l'objectiu de la independència, potser hi fos perquè estan farts de retallades, d'atur, de no tenir cap futur. Però, per art d'encantament, màgia tramposa de triler i, manipulació mediant, aquest malestar contra l'actual govern de la Generalitat ha estat canalitzat al seu favor. Obra mestra del més implacable venedor de fum i il·lusions. Els consellers han tingut prou amb embolicar-se en la senyera i donar consignes en defensa de la Pàtria catalana.

La ràbia popular contra les retallades, contra la corrupció, contra la privatització de l'escola i sanitat públiques, contra la precarització del treball, contra les pràctiques feixistes de la repressió policial, han desaparegut com fa un mag amb els asos de la baralla. Ja se sap que per no caure de la bicicleta l'únic que es pot fer és seguir pedalant, cada vegada més ràpid. I si a més, davant, els catalanistes es troben amb un govern centralista i centralitzador, més carca i carcama, inútil i autoritari que la finida Falange, plou sobre mullat. El nacionalisme català multiplica la seva audiència gràcies al nacionalisme espanyolista i l'immobilisme de don Mariano-Tancredo, encara que tots dos guanyen en aquest fictici enfrontament nacionalista i ideològic, que desvia al proletariat (aturat, precari, jubilat o aterrit treballador) dels seus problemes reals. La venda de fum i il·lusions, com fa la loteria, demostra ser un bon negoci polític.

La venda de quimeres, miratges, enganys, deliris, somnis i, en definitiva, d'esperança, va aconseguir que l'any següent, l'11 de setembre de 2013, una imponent cadena humana unís la Catalunya-nord, o Catalunya francesa, amb la Catalunya-sud, o València, que no va arribar a la Catalunya-est, o Balears, per que la Mediterrània hi feia nosa. Un sentiment independentista generalitzat, il·lusionat i utòpic, havia tret al carrer a una immensa multitud de catalans, desencantats i enfrontats a l'estúpida arrogància i immobilisme d'un govern central i centralista, obsolet, caduc, ranci, frustrant, feixistoide, anticatalanista, senil i decrepít.

Pretendents llaminers, àvids i golafres, candidats ferotges a la presidència de la República, planten les seves credencials, per si de cas. Un, conqueridor de l'illa del julivert, s'afaita el hitlerià bigotet, es mima la cabellera, i antipàtic, barroer i cregut com un gall perdonavides, promet tancs, dictadures, fam, misèria i canons. Un altre, simpàtic, burleta, rialler, xerraire i més mentider que Pinotxo, matemàtic d'equacions sense x, ven federalismes unitaris i irrompibles, pa amb molt xoriço, i més il·lusions i fum que el que Mas doni. Davant tals candidats la nonada República s'esvaeix en la nàusea del no-res, mentre la monarquia i totes les institucions estatals, instaurades durant la Transició, naufraguen en l'oceà d'una corrupció estructural, impune i generalitzada.

Futurs herois i criminals de guerra de totes les pàtries s'alcen ja en un horitzó en el qual es dibuixen massacres com la del setge de Sarajevo, el bombardeig de Belgrad o els cent mil morts de la guerra serbocroata. I, com en l'extinta Iugoslàvia, tot comença en els mitjans de comunicació i en les televisions i ràdios d'uns i altres. Tot fa pudor a espectacle de bufonada i de pallassos sense gràcia, que no fan riure.

L'autèntica pregunta, l'única qüestió real és: Classe o nació?

Si el proletariat lluita sota banderes que no són seves, ja sigui la coreana, la xinesa, la francesa, la japonesa o la d'El Corte Inglés, serà derrotat, perquè el nacionalisme, ja sigui serbi, croat, escocès, flamenc, quebequès, europeu, o de "la Caixa", és aliè a les seves necessitats i

interessos, perquè REFORÇA al Capital i a totes i cadascuna de les seves fraccions. És possible que revifi les contradiccions entre ells, però aquestes contradiccions es canalitzen dins de les seves crisis, les seves guerres, els seus conflictes mafiosos, les seves baralles de família, banda o secta, és a dir, passen a formar part de l'engranatge de barbàrie i destrucció amb el que el sistema capitalista atrapa la humanitat.

La nació no és la comunitat de tots els nascuts a la mateixa terra, sinó la finca privada del conjunt de capitalistes a través de la qual organitzen l'explotació i l'opressió dels seus "estimats conciutadans". No és cap casualitat que el lema de les manifestacions independentistes hagi estat que "Catalunya tingui un Estat propi". La nació, aquesta paraula "entranyable", és inseparable d'aquest monstre, res entranyable, fred i impersonal, que és l'Estat, amb les seves presons, els seus tribunals, els seus exèrcits, els seus policies, la seva burocràcia. Artur li està dient a Mariano: "a la meua finca només mano jo". És una baralla de carrer entre lladregots que volen aparèixer com a salvadors de pàtries.

Que se'n vagin tots! Si ningú ens representa, només nosaltres podem decidir; però decidir sobre tot el que afecta la nostra vida quotidiana.

El senyor Mas ha promès un referèndum, i ja té feta la pregunta, però no sabem si li deixaran que es voti, però el que sí sabem és el que pretenen, tant ell com els seus col·legues espanyols, fer-nos triar entre tres opcions, a quina pitjor: Vol que els ajustos i retallades se'ls apliqui l'Estat espanyol? Vol que li siguin imposats en el marc de la "construcció nacional de Catalunya"? o Vol que se'ls atiin conjuntament i federalment l'Estat espanyol i l'aspirant català? El Capital a Espanya compta amb diverses pàtries per imposar-nos la mateixa misèria.

Per què volen donar-nos per... l' Estat?

El nacionalisme no és el patrimoni exclusiu de la dreta i l'extrema dreta, és el terreny comú que comparteix l'arc polític que va des de l'extrema dreta a l'extrema esquerra, i que inclou a més a les anomenades "organitzacions socials" (Patronal i Sindicats).

El nacionalisme de dretes, lligat a símbols rancis, així com a una repel·lent agressivitat enfront de l'estranger (xenofòbia), resulta poc convincent per a la majoria de treballadors (excepte sectors molt endarrerits). El nacionalisme d'Esquerra té més ganxo, doncs apareix com més "obert" i més proper als assumptes quotidians. Així, el discurs nacionalista de l'esquerra ens proposa una "sortida nacional" a la crisi, per al que demanen una "distribució justa" dels sacrificis. Això, a part que justifica els sacrificis amb l'esquer de "fer pagar als rics", ens inoculara la visió nacionalista, ja que ens presenta una "comunitat nacional" de treballadors i patrons, d'explotadors i explotats, tots units per la "marca Espanya".

A aquesta comunitat nacional els treballadors només poden oposar la comunitat de lluita mundial de tots els proletaris contra la barbàrie i la misèria capitalistes.

Un altre dels discursos preferits d'Esquerra i Sindicats és que "Rajoy imposa les retallades perquè no defensa Espanya i és un criat de Merkel". El missatge que es desprèn és que la lluita contra les retallades seria un moviment nacional contra l'opressió alemanya, i no com el que és: un moviment per les nostres necessitats humanes, contra l'explotació capitalista.

Les mobilitzacions sindicals del 15 de setembre de 2012 han estat convocades perquè els empresaris "volen enfonsar el país", el que significa que els treballadors hem de lluitar no pels nostres interessos, sinó per "salvar el país". Això ens col·loca al terreny del Capital, el mateix que Rajoy, que pretén salvar Espanya a costa del sagnant sacrifici dels treballadors a l'altar de l'austeritat.

La matraca nacionalista té com a finalitat enfrontar uns treballadors contra uns altres. Als treballadors alemanys, que estan patint sous de 400 € i pensions de 800, se'ls diu que els sacrificis són culpa dels treballadors d'Europa del Sud: "uns ganduls que han viscut per sobre de les seves possibilitats". Però als treballadors de Grècia se'ls diu que la seva misèria és causada "pel manteniment dels privilegis i luxes dels treballadors alemanys". A París els diuen que és millor que hi hagi acomiadaments en les sucursals de Madrid, per no imposar-les a França.

Com es veu, ens lliguen amb un nus gordià de mentides que cal trencar, comprenent que la crisi és mundial, la desocupació és mundial, les retallades es donen en tots els països. Però el

plantejament nacional amb el qual ens lliguen provoca que només veiem els vuit-cents mil aturats de Catalunya, o com a màxim als sis milions a Espanya, en lloc de veure els més de 200 milions en el món. Que només veiem les retallades a Catalunya i a Espanya, i no veiem els dos enormes paquets de retallades que s'ha imposat, per exemple, als treballadors "privilegiats" d'Holanda. Que només veiem "la nostra misèria" i no la misèria mundial. Quan tot es veu segons l'estreta, mesquina i excloent òptica nacional, es té la ment preparada per creure en contes de la lletera com el que propaga el president Mas de "si paguessin els 10.000 milions que es deuen a Catalunya no caldria fer retallades", versió regional del "si Espanya no estigués tan cargolada per Alemanya hi hauria diners per a sanitat i educació".

Tots menteixen, perquè ningú té solució a l'actual crisi d'un capitalisme que avui ha entrat en la seva fase terminal, que és obsolet, i que només pot oferir misèria i barbàrie. Una crisi que no és només econòmica, social i política, sinó també ecològica, climàtica i energètica. Per exemple: en 150 anys s'han esgotat gairebé íntegrament recursos energètics que van necessitar 150 milions d'anys per generar-se. Aquests són els autèntics problemes que se'ns plantegen, i no aquestes absurdes preguntes d'identitat, pròpies de l'adolescència, sobre si som o no som murcians o marcians.

Però la burgesia catalana ha trobat la seva solució a la crisi: un Estat propi. Si Catalunya esdevé un Estat independent, això serà el paradís a la terra. I com a mínim ho serà per a Millet i els propietaris de la finca Catalunya. Ens volen donar pel... Estat.

Només la lluita de classes pot impedir que aquestes polítiques de retallades socials, rebaixes de salaris i pensions, precarització del treball, atur massiu i pauperització generalitzada de la població, incloent capes cada vegada més àmplies de la classe mitjana, segueixin endavant i siguin cada vegada més agudes i profundes, amb un inexorable descens als inferns.

L'explotació del capital no té altre límit que els obstacles, els frens i els dics, el "ja prou" i l'oposició que li planteja la lluita dels explotats .

L'única alternativa real, a tot el món, incloses Catalunya i Espanya, és la de revolució o barbàrie. En resum, i com ja s'ha dit més amunt: **A la comunitat nacional, els treballadors només poden oposar la comunitat de lluita mundial de tots els proletaris contra la barbàrie i la misèria capitalistes.**

Per a contactar amb Alejandría Proletaria: germinal_1917@yahoo.es
Visita la nostra pàgina: <http://grupgerminal.org/?q=node/517>